

Arrest

nr. 129 970 van 23 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2014 in plaats van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2014 in plaats van 13 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 maart 2013 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 13 februari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald in het district Ganzi. U verklaarde einde 1993 illegaal naar Nepal gevlucht te zijn, en nadien via de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Kathmandu naar India gevlucht te zijn. In India verbleef u als monnik in het Drepung klooster te Mundgod, Karnataka, van 1993 tot 2012, waar u eerst les volgde en later ook les gaf. In februari 2012 bent u uit de orde getreden en een maand later bent u met uw vriendin getrouwd. U heeft met haar een huis in de buurt gehuurd, waar u gewoond heeft tot 2013. U leefde in die periode van het bakken en verkopen van Tibetaanse koekjes en ander eten. Ongeveer vier maanden nadat u was uitgetreden, bent u 's nachts na uw werkdag overvallen door twee Indiërs, die u uw dagomzet afhandig maakten. U heeft zich niet verzet tegen de aanvallers en heeft de feiten ook niet aangegeven bij de Indische of Tibetaanse autoriteiten.

In India had u een "Registration Certificate" (RC) en een "Identity Certificate" (IC).

Op 3 maart 2013 vloog u vanuit New Delhi naar Frankrijk en maakte daarbij een transit in een niet nader bekende plaats, vermoedelijk Qatar. U maakte voor deze vlucht gebruik van uw IC. U bleef 2 dagen in Frankrijk, waar u geen asiel aanvraag en reisde van daaruit met de trein verder naar België, waar u op 5 maart 2013 asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: kopij van attest van de "Nelen Khang" Kathmandu, attest van de "Nelen Khang" Dharamsala, uw originele Green Book, twee attesten van het "Drepung Losel Ling" klooster, een document van de afdeling van uw klooster, twee kopijen uit uw hukou (gezinsregistratie) en tien foto's.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1993 heeft u van 1993 tot 2013 in India verbleven. Eerst woonde u gedurende twintig jaar als monnik in het Drepung klooster in Mundgod. In 2012 trad u uit het klooster en verhuisde u naar een huis in een Tibetaanse nederzetting nabij het klooster, waar u tot uw vertrek uit India in 2013 verbleef. U hebt gewerkt in India als verkoper van Tibetaanse koekjes en ander eten.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. Uit uw verklaringen blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (gehoorverslag CGVS, p.2, 12-13).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u ten eerste dat u op een avond door twee Indiërs overvallen werd. U kon dit incident echter niet duidelijker in de tijd plaatsen dan dat het zich voordeed ongeveer vier maanden nadat u uit het klooster was getreden (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Daarnaast verklaarde u ook geen aangifte van de feiten gedaan te hebben, niet bij de Indische overheid, noch bij de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaarde dat ze toch hun eigen mensen zouden verdedigen als ze het zouden aangeven, dat u de zaak toch niet kon winnen (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt dat de Indiase regering heel wat rechten verleent aan de Tibetaanse bannelingen op haar grondgebied. Ten tweede stelde u dat u vreesde dat het incident zich opnieuw zou voordoen, omdat u gehoord had dat zulke zaken ook anderen waren overkomen. U zei dat dat risico bestond als u op en af reisde. U diende echter toe te geven zelf geen

andere problemen gehad te hebben (zie gehoorverslag CGVS, pp. 13-14). Dit doet afbreuk aan de zwaarwichtigheid van uw problemen. Ten derde gaf u aan dat er in India geen vluchtelingenrechten zijn. Toen u als monnik in het klooster in India verbleef, werd alles voor u voorzien door het klooster. Later, wanneer u het klooster verlaten had, verviel deze verzorging voor u. U gaf aan dat u zaken deed en dat uw leven wel in orde zou komen, als er niet voornoemd risico zou zijn bij het op en af reizen (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Verder verklaarde u dat u sinds uw huwelijk aan uw toekomst moet denken, aan kinderen en een plaats voor een stabiele toekomst (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Dit asielmotief valt niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, aangezien het niet gaat om vervolging omwille van uw politieke overtuiging, religie, ras, nationaliteit of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Het vormt ook geen risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

Geen van deze asielmotieven vermeldde u in uw antwoorden in de vragenlijst die u met behulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en een tolk die de Tibetaanse taal machtig is invulde. In de vragenlijst werd nochtans expliciet gevraagd of u nog problemen kende met de autoriteiten, medeburgers of van algemene aard (zie vragenlijst CGVS). Het feit dat u deze asielmotieven niet vermeldde, kan erop wijzen dat u ze hebt opgemaakt tussen het gehoor op de DVZ en het gehoor voor het CGVS. Van een vluchteling kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij van bij aanvang van de asielpcedure een volledig overzicht heeft van de asielmotieven.

Verder merk ik op dat u in Frankrijk over de mogelijkheid beschikte om asiel aan te vragen en dat u dit niet heeft gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 17). Deze zaken bevestigen verder het feit dat u India niet heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omwille van het risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

U legde ook geen kopij van uw IC neer. Uw verklaarde dat u wel een kopij van uw RC en IC had, dat u deze nog had toen u hier kwam, maar dat u deze de dag voor het gehoor op het CGVS niet meer terug vond. Gevraagd waarom u deze dan niet heeft voorgelegd bij het gehoor voor de DVZ, antwoordde u dat u niet meer helemaal wist wat u toen deed. U zei daarna dat u toen alle documenten meebracht, maar ze ook toen niet kon vinden (gehoorverslag CGVS, p.13). Dit tast verder uw geloofwaardigheid aan. Evenmin heeft u stappen ondernomen om uw IC eventueel van de smokkelaar terug te krijgen (gehoorverslag CGVS, p.13).

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaarde u dat u geen idee had, dat u er nooit aan gedacht heeft. Dat u

van de ze mogelijkheid niet op de hoogte was is niet aannemelijk, aangezien uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat deze wordt vermeld in de IC zelf.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde vermogen niet de appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van de bovenstaande vaststellingen. Het attest van de "Nelen Khang" Dharamsala, de kopij van het attest van de "Nelen Khang" Kathmandu vormen een begin van bewijs van uw herkomst in Tibet. De kopijen uit uw hukou hebben geen bewijswaarde, ze kunnen immers met knip- en plakwerk gemakkelijk worden gemanipuleerd. Uw "Green Book" vormt een begin van bewijs dat u tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap behoort. De twee attesten van het "Drepung Losel Ling" klooster in India en het document van uw kloosterafdeling vormen een begin van bewijs dat u in dat klooster monnik bent geweest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat U niet mag worden teruggeleid naar China, doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: "3. European Court of Human Rights, application no. 7267/13, DC against Switzerland, dd. 22.01.2013, 4. European Court of Human Rights, application no. 23273/13, YD against Switzerland, dd. 30.03.2013, 5. Focus: Tibetan Community in India, Federal Office for Migration Switzerland, 30.06.2013, 6. « Chine Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde », OSAR, september 2013, 7. Krantenartikel "Tibetan national fears threat to life if deported to his country", 8. Document Indiase ambassade, 9. E-mail naar Indiase ambassade betreffende duplicaat IC".

1.3.2. Verzoeker voegt bij een aanvullend schrijven van 24 juli 2013 de volgende stukken: "Krantenartikel "Tibetan appeals to Home Ministry to stop déportation to China occupied Tibet", Aangetekend schrijven aan Indiase Ambassade, d.d. 03.07.2014".

1.3.3. Verweerder voegt bij een aanvullende nota van 1 juli 2014 de volgende documenten: "COI Focus: "China India - De Tibetaanse gemeenschap in India" (d.d. 26 juni 2014), COI Focus: "China – situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland" (d.d. 18 juni 2014)", COI Focus: "China India - De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" (d.d. 18 juni 2014); COI Focus: "China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen" (d.d. 18 juni 2014).

1.3.4. Verzoekende partij legt twee pagina's in kopie van haar hukou neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de “*Schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2 Vw.; Schending van art. 48/5, §4 Vw.; Schending van artikel 62 Vw.; Schending van de artikelen 25, §2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EG*”. Verzoeker vermeldt tevens artikel 3 EVRM.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.5. Aangaande de COI focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”, merkt de Raad op dat Cedoca een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst is binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt op gedegen onderzoek waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. De Raad kan vaststellen dat de COI focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”, steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap, waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en te verifiëren zijn. Deze COI werd telkens geüpdatet om de actualiteit en objectiviteit ervan te verzekeren en op punt te stellen.

Indien verzoeker stelt dat “*Deze informatie kan verzoekende partij echter nergens consulteren.*” en dat “*Verwerende partij voegt evenmin de volledige de e-mail, gericht aan de Indiase ambassade te Brussel, toe, noch het antwoord van deze autoriteit zelf. Hierdoor is verzoekende partij niet in de mogelijkheid om de inhoud hiervan na te gaan.*”, dan stelt de Raad vast dat, en nog daargelaten de vraag naar de praktische haalbaarheid van verzoekers opmerking bij een uitgebreid algemeen landenonderzoek, dat dit geen situatie betreft zoals voorzien in artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 nu de COI een synthese is van een grondige analyse gesteund op eigen terreinonderzoek aangevuld met en getoetst aan meerdere rapporten van internationale organisaties, NGO's en bevindingen van experts.

Nopens het land van herkomst

2.6. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige

schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker verklaart geboren te zijn op 24 maart 1980 te Wodrong in Ganzi in de Volksrepubliek China en daar tot 1993 te hebben gewoond. Verzoekende partij legt ter terechtzitting twee pagina's in kopie van haar hukou neer en deelt mee dat haar geboortedatum 24 maart 1980 is, welke datum ook op een van de bladzijden van de hukou voorkomt. Verzoeker legt weliswaar beperkte, doch aannemelijke verklaringen af over Tibet en de reis naar India (gehoor p. 3-8). Aldus kan aan verzoeker wat zijn Chinese nationaliteit betreft, het voordeel van de twijfel worden verleend.

2.8. Uit het CGVS-verhoor kan echter niet blijken dat verzoeker China heeft verlaten om vluchtelingenrechtelijke redenen. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien uit de toegevoegde informatie kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen monniken en politieke activisten, en dat de algehele situatie soms beklemmend is, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten. Verzoeker verklaart Tibet enkel te hebben verlaten om religieuze, boeddhistische studies te volgen (gehoor p. 5). Anders dan de commissaris-generaal besluit, wordt er dan ook niet aangetoond dat verzoeker uit China is vertrokken omwille van een nood aan internationale bescherming. Verzoeker beweert dat hij op 14-jarige leeftijd mee deed aan manifestaties in Delhi, Mumbai, dat dit gefilmd werd en dat "*mijn familieleden vertelden e erover, dat ik er erg op leek*" (gehoor p. 18), doch hieruit kan niet blijken dat verzoeker alsnog in de negatieve aandacht van de Chinese autoriteiten zou komen te staan, temeer verzoeker toch nog maar een 14-jarige jongen was.

Het volstaat in deze niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.9. Hoe dan ook verzoeker betwist niet dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen sedert 1993 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.10. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.*"

2.11. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

2.12. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn en de bescherming moet doeltreffend zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen

gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer, doc 53/2555*) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota).

2.14. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer “*de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten*”. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Dit is *in casu* wel degelijk het geval. Immers verzoeker had bescherming in India waar hij van 1993 ongemoeid en veilig kon verblijven en studeren. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verklaart evenwel een Registration Certificate (RC) te hebben gehad, dat ingehouden werd bij zijn vertrek (gehoor p. 2). Verzoeker reisde legaal met zijn eigen Yellow Book (IC) naar Europa en betaalde 1.000.000 IR voor zijn reis (verklaring 25 en 36).

2.16. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treffen. De “*COI Focus*” “*CHINA INDIA*” “*De Tibetaanse gemeenschap in India*”, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en “*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*”. Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen.

2.17. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Verzoeker maakte geen melding van enige problemen bij de verlenging van zijn verblijfsvergunning (RC). Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “*long term staying Tibetans*” in de praktijk “*gemakkelijk*” verloopt, waartoe verzoeker, gezien hij in India geboren is, behoort. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“*Information Pertaining Tibetan Nationals*”). Dat deze niet meer online zouden consulteerbaar zijn, voor zover überhaupt al waarachtig, houdt geen indicatie in over de geldigheid ervan. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker geen problemen verklaarde inzake zijn RC. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoekers eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoeker toont niet aan waarom er thans, na meer dan een halve eeuw, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies)

is gebonden. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijken en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.18. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Waar verzoeker nog wijst op de zin "*Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto*", is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was of specifieke problemen veroorzaakte, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoekster toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

2.19. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken hangende zijn en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Daar waar verzoeker een internetberichten "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop déportation to China occupied Tibet*" en "*Tibetan national fears threat to life if deported to his country*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft hij zelf nooit gesteld dat hij deportatie vreesde naar China.

2.20. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoed kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.20.1. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker haalt op het CGVS enkel een eenmalig probleem aan met Indiërs die hem bestolen van zijn dagwinst en hem sloegen (gehoor p. 10). Hieruit kan geen persoonlijke noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan een andere dan een gemeenrechtelijke reden blijken, noch kan blijken dat verzoeker een beroep op zijn eigen of de Indische autoriteiten heeft gedaan (gehoor p. 10, p. 14). Verzoeker heeft geen andere persoonlijke problemen gehad en beperkt zich verder tot theoretische beweringen (gehoor p. 14). Er kan dan ook niet blijken dat er sprake is van ernstige actuele problemen, laat staan van aanhoudende vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.21. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden

aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.22. Waar verzoeker nog beweert dat hij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoeker vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Hij heeft zijn familie die legaal in India verblijft. Er kan ook niet worden ingezien waarom het verzoeker verboden zou worden terug te keren naar India en zijn familie, te meer verzoeker legaal vertrok met zijn IC naar België waarin een terugkeertoelating voorzien was. Verzoeker zou zijn IC aan de smokkelaar hebben gegeven, wat niet geloofwaardig is gezien dit zijn eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoeker 1.000.000 IR zou betalen aan een smokkelaar indien hij legaal reisde. Ook thans blijft verzoeker op dit punt bij loutere beweringen. Verzoeker heeft beweerdelijk een kopie gemaakt (gehoor p. 13), doch laat na deze voor te leggen, wat hem ten zeerste kan worden aangerekend.

2.23. Verder blijkt uit de "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", dat *"Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel."* Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *"Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksadaten". Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro."* Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

Dat uit de gevoegde email van verzoekers raadsman blijkt dat verzoeker mogelijks een beroep moet doen op het Office du Tibet, kan niet verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden, noch kan blijken dat verzoeker dit ook effectief gedaan heeft. Daarenboven heeft verzoeker een kopie van zijn IC, al vindt hij deze beweerdelijk niet terug, en diverse andere documenten, waaronder zijn Green Book, en voorziet het aan verzoeker overhandigde document van de Indische ambassade ook een hokje "Miscellaneous Certificates" en een hokje "Others (please specify)" en kan er een "Sworn Affidavit", een verklaring op eer, gevoegd worden bij de aanvraag. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Geenszins kan hieruit blijken dat verzoeker geen duplicaat van zijn IC zou kunnen verkrijgen, noch dat verzoeker *"het nodige gedaan [heeft] om een reisdocument te verkrijgen"*. Overigens is er geen enkele bepaling die voorschrijft dat verweerder hierop dient te reageren. Overigens ziet de Raad evenmin in hoe verzoeker illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar hij alsdan over legale terugreisdocumenten zal beschikken en opnieuw zijn verlenging van zijn RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie, temeer de Raad vaststelt dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."*

2.24. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de

besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.25. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.26. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de terugwijzing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.27. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.28. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK